

Tre Juleaftener.

af
A. Volkmar.
(Fortsat.)

Hun havde forklædt sig saa lange Lys, at de kunde brænde i flere Timer. — det straalende Juletræ skulde fortælle den omflakkende Fader, at han havde et hjem, hvor et kærligt, trofast Hjerte ventede paa ham, at der ogsaa var tændt et Juletræ for ham. Hun satte sig saa ned ved det læste og bad og bød, — hun kunde ikke være behævet i Aften, hendes Fader maatte jo komme, ja han maatte snart komme hjem.

Men han gik gennem de store Sneedriver langs med den velbekendte Sti ved Søens Bræd. Det var dog ikke som for tre Aar siden, da de mørke Bølger næsten uvilkaarlig drog ham ned i deres vaade Faam. Vigeform der i Dag var bredt et hvidt Sneedække over Søen, saa at Bølgerne ikke kunde lotte og friste ham, var der ogsaa lagt et Sneedække over hans Hjerte, det var ikke mere den fortviede Død og mørke Selvmordstanker, som røste sig deri, de havde veget Bladen for en vis fald Sørgmodighed, der havde faaet saa stærkt Magt over ham. Men der skinnede dog af og til en Haabets Solstråle over den Snemærk. Naar han saa paa sin Frieida, hvor god, kærlig, elskovrdig, idmug og taalmodig hun var, kunde han ikke tænke sig Muligheden af, at hun var hjemfalden til Forbandelsen. Det, at han troede paa denne uslykkelige Forbandelse, blev netop til Forbandelse for ham. Den uslykkelige Fader kunde endog folde sine Hænder og bede:

„Herre, jeg beder ikke om noget for mig selv, men lad mit Barn gaa fri, og skänk hende Glæde og Lykke.“

Naar hans Hjerte saaledes var modtageligt for blidere Følelser, kunde der komme en Vængsel efter Befrielse for den Byrde, som trakkede, over ham, Vængsel efter kun at kunde drage et frit Vandbræt, at saa Tilgivelse, se Frieida lykkelig og saa ds.

Ganske naturligt rørte saadanne Tanker sig mere end paa nogen anden Dag hos ham Juleaften, i Aften var det 17 Aar siden Hylften fæle. Mon Skovriderens Enke levede endnu? Skulde han ikke opsjæ hende, høre sin Frieida hen til hende og bede hende:

„Tag for hendes Skyld Forbandelsen fra hende, og lad mig dø i Fred.“

At han ikke behøvede Skovriderens Enke, at han kunde gaa til en anden og hos ham saa Forladelse, Fred og Velgjørelse, — vidste den stakkels Mand intet om, og havde man sagt ham det, vilde han ikke have troet det.

Taaen blev tattere, saa at Hr. v. Ramloff pludselig mente at høre en Knirsen af Fodtrin, derefter fulgte en Knagen, et vidt Strig, et Blæst i Bandet, og saa var alt stille.

Der var falden nogen i den sorte S, som ikke for intet kaldtes den sorte S, ved hvis Bredder, der var en betydelig Dybde.

I det samme vare alle andre Tanker borte, kun den ene bemægtigede sig Hr. v. Ramloff:

„Det er maaske Frieida, som er gaaet ud for at sige efter mig, derved har hun taget fejl af Vejen og er falden i Søen.“

Hurtig som Tanken var han henne ved det Sted, hvor et Hul i Sneen og Isen betegnede Hylftens Sted. Han lænede sig herover, kaldende: „Frieida! Frieida!“ Der dukkede saa noget op til Overfladen, og han fik fat i en Arm. Rundt om ham knogede og bragede det i Isen; men han holdt sig fast til en fremspringende Pilegren med den ene Haand, med den anden drog han med overmenneskelig Kraft et Menneste op af Bandet til Søens Bræd.

Der saa hun uden Bevidsthed; — men det var ikke Frieida, Hr. v. Ramloff tog hende alligevel i sine Arme og løb hjem, saa hurtigt han kunde; naar han ellers kom hjem, lukkede han selv op; men i Dag roabte han:

„Skynd dig at lufte op, Frieida!“

Frieida skundte sig ud, der stod jo hendes Fader, holdende en livløs Skikkelse i sine Arme.

„Hun var falden i Søen, — og jeg kom i det samme forbi og fik hende reddet, — jeg tror ikke, hun er død,“ forklarede han.

Han lagde hende paa Sengen, men hun rørte sig ikke.

„Frieida, du maa tage dig af hende og lave nogen varm Te, medens jeg gaar til Seemalder efter Lægen.“

Da den gamle Mand skundte sig bort, saa hurtigt hans Fødder kunde bære ham.

Frieida havde ikke kunnet saa et Ord frem, hun var som forskenet af Forbavselse og Skrak. Det var jo Moder Dorthea, som saa livløs i hendes Seng, — at hun var der i Nærheden, vidste hun godt, hun havde hørt om Gertruds Død og den fælske Rejse til Marburg, — og hertil kom hendes Faders Jær og stærke Bevægelse. Hun kunde næsten ikke fatte noget, men skundte sig dog at gøre, hvad der stod i hendes Magt, og formedelst hendes Anstrængelser slog Fru Randel Djæne op og saa sig forvirret om.

Da kom Lægen i det samme. Han fandt hendes Tilstand yderst tilfredsstillende, men før han gjorde noget videre, vendte han sig til Hr. v. Ramloff og bad ham stille sig af med sine vaade Klæder, der nu næsten vare stivfrosne. Men Majoren stod, som om han drømte. Han havde reddet et Menneste, — Liv for Liv. Og en underlig Erindring havde grebet ham, — han havde kun flygtigt set hendes Ansigt, hvem han havde frarøvet Bølgerne, og den frygtelige Lighed med en anden Kvinde slog ham. Han maatte se hende igen og holdtes alligevel tilbage. Lægen gjorde en Ende paa Kampen ved at vinge ham til at gaa til Sengs og gav Frieida Forholdsregler med Hensyn til hendes Fader.

„Dortheas har hun det?“ spurgte Hr. v. Ramloff.

„Rigtig godt,“ svarede Frieida, „for Djevelsktet sover hun. Du kan tænke dig, Fader, det er Fru Randel fra Høllburg, Skovriderens, jeg kom fra saa meget til, og du har reddet hende, hun vil takke dig derfor.“

„Sig De til hende,“ afbrød Lægen, „den Tak kan hun gemme til i Morgen, nu skal hun selv sove og Majoren ligeledes, — i Morgen er der saa Tid nok til Tak.“

Kun modvilligt rettede Hr. v. Ramloff sig borte;

men Legemet fordrøede sin Ret, og desforuden havde han ingen Bished for sine Anelser. Saa ofte han end havde længtes efter det Djevelsk, greb Virkeligheden heraf ham med uimodaaelig Magt, indtil til sidst Sønnen befriede ham for disse pinlige Tanker.

I Bærelset ved Siden af, talte imidlertid Frieida og Fru Randel sammen. Det stede stod for dem begge som en Drøm. Rent ingen af dem onede Rækkviden af denne Begivenhed. Noget efter lod Lyden af Ranselklokker udenfor Døren; det var Wilhelm, som kom for at sige sin Moder. Han havde hørt noget om Hylften i Seemalder, ligeledes at den forlukkede befandt sig i Hr. v. Ramloffs Hus, og eftersom han ikke traf sin Moder paa Banegaarden i R., havde han skundt sig hertil, hvor hans Angst blev forvandlet til Glæde.

Fru Randel havde ikke loget nogen Stude af det kolde Bad, hendes Natur var sund og kraftig, saa at Wilhelm og Frieida kunde sidde glade og tale sammen ved hendes Seng, havde de ikke været noget angstelige for Hr. v. Ramloff, havde deres Hjertes Aaet saa frit som ikke længe.

Efter at Frieida havde fortalt Wilhelm om Moder Dortheas Redning, og hun til Gengæld meddelte hende Enkelt- hederne ved Gertruds Død, tog Fru Randel til Orde:

„Herren har hørt mig underligt Børn, og giver Jule- aften en særlig Betydning i mit Liv. En Juleaften tog Herren min Mand, mit kæreste fra mig, ved et Stud, som af Uforfægtighed affyredes paa ham, og samme Aften for- lyndede jeg mig frygteligt. En Juleaften gav han mig min Wilhelm paa ny, just den Aften var det et særligt Bant paa hans Raade, og nu atter en Juleaften redder Herren mig fra de dybe Bønde, saa at jeg sammen med eder kan prise ham. Nu har jeg kun det ene Dønske tilbage, at han, hvis Kugle ramte min Mand hin Juleaften, ogsaa maa holde en glad Juleaften i Aften og være vis paa Guds Raade.“

„Det er han, naar De tilgiver ham,“ lod en Stemme ved Siden af Fru Randel; i nogle Minuter havde Hr. v. Ramloff faaet ved den kaldt tillukkede Dør; nu havde han faaet Bished for sin Anelse, skundte sig ind og faldede sig ned for Fru Randels Seng. Han greb hendes Hænder og bad hende: at tilgive ham, at tage Forbandelsen bort fra ham og Frieida, og paa den Maade gengive ham Freden og Lyk- ken.

Forst lidt efter lidt begreb og forstod Fru Randel det hele, og saa højede hun sig; da var hun den, som angreb, som bad sit Livs Redningsmand om Tilgivelse.

Wilhelm og Frieida forstod ikke det, som foregik, og det varede længe, før Majoren og Fru Randel vare saa rolige, at denne sidste i Korshed kunne forklare dem, hvad der i sin Tid var sket. Overvældede som de vare af alt hvad de hørte, kunde de ikke finde Ord til at udtrykke deres Glæde og Forbavselse, deristil vare deres Hjertes for overfyldte; først lidt efter lidt forstod og troede de det underlige.

Der var sket saa store Ting denne Juleaften, at det ikke var saa underligt, om de alle længtes efter No, hvortil Hr. v. Ramloff mere end de andre trængte. Men alligevel blev der kun lovet lidt hin Nat i det lille Hus ved Søen.

Naar der er sket noget stort, og Morgenens byrder frem som sædvanlig, — synes undertiden det forbigangne kun at være en Drøm, der maa opløses i Taage for Dagslysets Skin. Det var derfor næsten med Angstelse, at vore Ven- ner mødtes næste Morgen, de vidste ikke ret, om det var sandt, hvad de havde oplevet, de vare ikke helt sikre paa, om de ikke blot havde drømt det, saa at alt nu i Dag vilde være ligeformt i Gaar.

Men det var Virkelighed, ren klar Virkelighed. Hr. v. Ramloffs Bifindende var saa godt, at han kunde være oppe hele Dagen, skønt Lægen ikke kunde forsaa, hvad der havde bevirket hans hurtige Helbredelse. Han tilfærd den Glæden over at have frelst et Menneste. Fru Randels Hjerte var et Takatter til Herrens Bids, der havde gjort saa store Ting med hende, derfor stræmmede hendes Mund over med Lov og Tak, hvortil Majoren var en villig Tilhø- rer; ved dette Under var hans Hjerte blevet aabnet, og Guds Ord faldt som vebefrøgende Regn paa den tørre Jordbund.

Wilhelm og Frieida kunde ikke rigtig fatte den underlige Omvæltning og Forandring, og efterom Faderen og Mo- deren ganske overlod dem til sig selv, maatte Wilhelm paa bedste Maade underholde Frieida. Men hun havde ikke godt Tid til at sidde med Hænderne i Skødet, selv om det var Juleaften. Hun maatte lerge for Legemets Fornødenheder og tage og stege ude i Køkkenet; hermed gik Wilhelm hende yderst tjenstlig til Haanden, han syntes nemlig, at det vilde være uopsigtigt, om han lod hende arbejde ene.

Om Aftenen, naar enhver bedre havde faaet Forstaaelse af den store Lykke, skulde Uddelingen af Julegaverne finde Sted; i Gaar Aften havde de jo modtaget af Herrens Haand, i Aften vilde de bevise hinanden deres Kærlighed.

I Aften gaar din Fader ikke ud, lille Frieida!

Juletræet straalede i fælsig Glans, medens de i en Høst søgte nogle Gaver sammen, som de mente dem mest passende. Overalt var der lykkelige glade Ansigter, om ogsaa Majoren saa ud, som han først skulde lære at smile og le; men hans Dine hvidede dog saa lægligt paa dem alle, at dette fuldt ud var lige saa godt, som om han havde været munter og glad. Han gik omkring og besaa de smaa Gaver, der saa under Træet.

„Jeg har set ikke set noget til Dem, Hr. Randel, men De maa bære over med en gammel Mand og tilgive ham; thi han havde ikke troet nogenstunde mere at komme til at give noget bort. Dog jo, — jeg kan maaske alligevel give Dem noget. De bad mig en Gang om det bedste, jeg har, og dette det bedste skal ikke være for godt til Dem,“ med disse Ord tog han Frieida ved Haanden og førte hende hen til Wilhelm, — „se her har De mit bedste, min lille Frieida.“

Wilhelm stod som i en Drøm, men havde dog saa me- gen Befindelse, at han ikke færdte den tilbage Gave fra sig, men holdt fast paa den med begge Hænder.

Frieida rev sig imidlertid snart løs fra ham for i Ste- det at løbe hen til sin Fader, der kyssede hende, idet han kaldte hende sit kære Barn, sin Elystengel, sit et og alt.

Har du bedet og ventet forgæves, Frieida?

Fru Randel vidste ikke ret, om hun skulde se eller græde, da hun nu atter kunde omsaae en Datter; til sidst vendte hun sig til sin Sø og spurgte ham:

„Har du spurgt Frieida, om hun nu ogsaa vil tilføje dig, Wilhelm.“

(Sluttet.)

John.

Kære Jenny!

Hvor det dog maa være svært for dine Forældre — ikke saa lidt svært end du ret kan forstaa endnu, selv om du kan stole for og med dem. Dette, at have et „Sorgens Barn“, kan koste en tung, mørk Stugge selv over et godt hjem. Mens saadant et Barn er hjemme, voldes det næsten daglig Bry- deri med Mislyd. Naar det til sidst ikke kan gaa længer hjemme, saa det maa ud, saa voldes det daglig denne underlig, stumme Sorg, der ikke taler meget, og derfor kan vofte sig stor i No. Børn mene saa ofte, at de nok forsaa Forældrenes Sorger paa det og lig- nende Omraader; men det gøre de al- ligevel ikke, for de selv staa i Forældres Sted; saa kan de komme til at opleve det samme, ogsaa at hofte, hvad de have faaet. Saa komme de til at tænke tilbage, og saa bliver der meget over deres Forældre, som de gerne vilde leve om igen; men saa er det jo for sent. Derfor gælder det ogsaa her om at bruge den kostbare Tid. Faders vaagende Oje lugter sig engang, og Moders ledende Haand bliver fold engang. Barnet maa selv lære at vaage og gaa paa egen Haand, og det er det ikke saa let, som det ser ud til for det unge Bje. Hvor ofte synes ikke Børnene, at det vaagende Oje og den ledende Haand er dem i Vejen. Men naar de ere borte, hvor kan da Sønnen af dem blive stort, men ikke kalde dem tilbage. Derfor — ja, derfor —

Hvad jeg nu vil skrive, ved jeg ikke, om du kan forstaa, Jenny; men da jeg ved, at du er bebravet for dine For- ældre, saa vil jeg alligevel skrive det.

Vi have for skrevet noget om Børne- opdragelse, og Søster og Broderop- dragelse, men nu vilde vi se lidt paa Forældreopdragelse. Jeg mener den Opdragelse Børn give deres Forældre. Jeg kan begynde med at sige: Manges Modersma eller Baldame er kommen under Opdragelse, naar hun blev Mo- der. Vaade Moden og Væller og Sel- skaber glemtes ofte i de lange Nætter, da hun maatte tuske paa sit unge Barn og vilde give alt og gøre alt for at skaffe den lille blot en smule Læring. En saadan Moder er i Stole under Op- dragelsen, saa det forsloer noget. Vige- saa en ung forlæsen Laps. Hvor ofte er en saadan ikke tæmmet, naar han i sit Anfægt Sved maatte vænnes til sitidigt Arbejde for de smaa, hvis Dine, Mund og Arme vendte sig mod ham som deres Forstærker. Ja, han som i Stole under Opdragelsen. Derfor mener jeg naturligvis ikke, at enhver ung Dame eller ung Mand af den stil- drede Slags tager sig sammen, fordi de komme i denne Stole. Nej, i alle Skoler er der altid nogle, der skulde af Stole. Saaledes ogsaa her.

Men selv om det er Folk af en hel anden Slags end disse, — Menneste, som, menneskeligt talt, ere velopdragne, fordi de have villet tage mod Opdra- gelse som Forældre, og det kan haade være svært og tage Tid. Selv troende Menneste kunne være saa uopdragne som Forældre.

Oftre have unge Menneste fra Bøger og Livet samlet sig en hel Masse Ideer om, hvordan Børn skulde opdrages. Alle disse Ideer blive gerne prøvede paa deres første Barn. — Stakkels lille, som skal være Brøvelud for alt dette Underligt, at det ikke gaar værre, end det gør. Men Herren er naadig og skunder sig, kunde man gerne sige, at tage Forældrene i Stole, saa de saa Arbejde med sig selv, og saa bliver der taget mere lempeligt, mere teoretisk paa den lille.

Men hvordan kan den Ide, som unge Forældre har om Børneopdragelse, ud- trykkes i Ord. Jeg tænker omtrent, som saa: „Bort Barn skal opdrages til, om ikke just at være et Pragteksem- pel af Opdragelse, saa dog — — — Det skal ikke opdrages paa denne fjuftede Maade, som vi have set kaade her og der — — — Hvem skal give Barnet en saa eksemplarisk Opdragelse? For- ældre, der som saadanne ere opdragne, knapt ere komne i Stole. Var der en god, gammel Bestemoder, der kunde hjælpe til, med at opdrage den første- fødte og de unge Forældre med — ja, det var en anden Sag. Men hun skulde være god, ikke vilde herste, ikke gnaue; for der er ogsaa doarlige, gamle Bestemødre, der gør Skade i Stedet for Gavn.

Naar saadanne unge Forældre maaske have prøvet deres Kunst til det yderste, i Forhold til de Kræfter, de have, og det ikke vilde blive saa eksemplarisk, som de havde forestillet sig, saa er der stor Fare for, at de falde over i den anden

Grøst: Her, Joegylbige, lode det gaa, omtrent som kan, nøjes med at opsjæ de Børnet, lære det at arbejde, lade dem dannende, udviklende Opdra- gelse ligg.

Loddragne Forældre ere gerre som uopdragne Menneste paa alle andre Omraader blevne for tidlig færdige med sig selv, ere løbne for bi sig selv i Farten. Det er bare Barnet, der skal opdrages, og der have de jo Teorien, det er jo ikke saa svært. Holde Tale om Børneopdragelse er hel- ter slet ikke svært for dem, for de ved jo ogsaa, at de fleste andre ere bare Skjultere paa det Omraade.

Opdragne Forældre, eller saadanne, som gaa ordentlig i Skole her, de ere saa langtfra færdige, at de synes, de næsten aldrig kunne saa rigtigt begynde. De ere ikke i saa stor Fart, at de skulle løbe forbi sig selv. Nej, det kniber netop med at faa sig selv med. Børnene, mene de, skulde nok komme, bare de selv gif, og gif rigtigt. Naar de skulle holde Tale om Børneop- dragelse, saa vil den altid begynde og ende med noget, som dette: „Vi kunne ikke række længere, end vi selv ere komne,“ eller det vil gaa paa denne Tone, som jeg hørte engang:

„O, levede jeg, saa levede alt Omkring mig, saa vide, saa vide; O, levede jeg, hvad Herren har talt, Vio Kaarene blide, ja blide.“

For mig og for andre, jeg vandte med, Vio Vikenss Tørhed er Rilde; Og Vindene det som paa andet Sted De blev da saa milde, saa milde.“

Som sagt, den Forældreopdragelse tager Tid. Jeg mener endogaa at have set, at naar Børnene have opdra- get saa Forældrene saa længe de kunne, saa tager skumbom Børnebørnene fat og gør Resten.

Men hvorfor skriver jeg nu dette her? For, kære Jenny, at hjælpe dig til at forsaa i hvert Fald dette, at dine kære Forældre maaske ere mere i Stole, under stærkere Opdragelse, end selve John. Der at du ikke skal tro, at det hele bare gaar ud over dine Forældre og dig. Nej, det gaar ikke ud over, men det gaar gennem, og gør sin Væring paa Vejen, og der er nok, der trænges at gøres alle Vegne.

Saa var det John, der vilde for- loves, du skrev om. Det tror jeg ikke, du skal bryde dig meget om; thi der- som han havde sagt: „Jeg vil lære i Luffet Vogn hver Dag,“ eller: „Jeg vil have mig en „Bony“ med Sæddel, Bihjel, Rudepist og Sporer,“ saa vilde det have været omtrent det samme. — Dog er der eet, som man ikke kan blive fri for at tænke, og det er dette: John følger, trods alt, at han er kun saa simpel, saa ringe, og vilde derfor gerne bøde paa det. Denne Bøden har hele Verden travlt med, og hver bøder, som han har Forstand og Hjerte til. John ogsaa. Hvad der hødes med, har ikke saa stort at sige, det kan være et i Dag, et andet i Morgen. Men alt i alt, saa er det kun en ny Lap paa et gammelt Klædebon. Din

Stakkels Frederik.

(Sluttet.)

Der gif mange, mange Aar, hest fem og tyve Aar. I sit pynkelige, ele- gant mblæredede og smukt udstræbet Stu- bereværelse sad den unge Professor. Han var lige kommen hjem fra en lille Udflygt i Omegnen af Universitetets- staden Heidelberg. Han havde en stor Bog paa Skødet. I sin Haand holdt han en Blomst. Denne havde han fundet. Den mænstruede og betragtede han med et tilfreds og velsornet Smil. Den unge Professor, det var ingen an- den, ingen ringere end „Stakkels Frede- rik.“ For den lille Mimis Skyld havde Hr. Møller taget Drengen til sig, havde gjort en brat Ende paa de haarde, ublidte Aar, han levede under, og sø- gte for hse hans senere Opdragelse. Frederik var strabsom, flittig og ud- rustet med gode Fortandsøener, hans Kærlighed til Bøger vokste sig stærre og stærkere Aar for Aar. Da han var kommen fra vidt, at han skulde studere, døde Hr. Møller. Imidlertid havde han testamenteret og tilskrevet Frederik saa meget, at han var i Stand til at staa ind paa den Vej, han havde be- stemt sig for. Han dyrkede i Særdelesh- ed Naturvidenskaben og blev til sidst Professor i Heidelberg. At han engang havde været en „Stakkels Frederik“, det havde han for længe siden glemt. Hans Barnsdomstid tyktes ham at være „en Saga blot.“ Rangt og meget havde han tabt af Sene og glemt brat. Han var en lærd Mand, saa lært og højt

studeret at han forlangt havde holdt op med at bede, at han forlangt havde bragt og forloftet den hellige Skrift som en Samling af lutter Almue- eventyr og Kærlingefanf og brudt over- tværs med Troen paa vor Herre.

Professoren lagde Loupe, Blomst og Bog til Side, og gif hen til sin Bog- reel. Han vilde blide løseligt i et og andet større Bæk. Da saa han en Bog, som tyktes ham aldeles fremmed og ube- kendt. Han tog den i Haanden, aabnede den, og et lagte Udraab hørtes. Det var jo hans gamle Bedstefars Bibel. Mellem Bladene saa Billedet, hans Moders lille Billede, Pennetegningen. Minde opristedes i Professorens Sjæl, Minde for det fattige Bærelse paa Kvisten. Paa Underfoden af Da slaget var der et Slags Gemme; et Stykke gulnet Papir littede frem. Professoren var nyfiken og nygerrig nok til at under- søge det nærmere. Han tog det, han folde det ud. Saa læste han. Med store slodde Begjæver, sjenyns- lig skrevet med dirrende og rystende Haand stod der: „Min lille Frederik! Jeg tror, min sidste Stund nærmer sig. Du har græbt, fordi Folk kalde dig „Stakkels Frederik“. Jeg har sagt dig det, og jeg vil optegne det for frem- tiden: Har man end ingen, slet ingen paa Jorden at holde sig til, lever man end i den dybeste Kød og Glenighed, som tænkes kan, bare man har vor Herre og kender vor Herre og elsker vor Herre, saa er man rig. Men var du end nok saa rig og nok saa hædret og anset i Verden, og konste nok saa flog og nok saa kagtig og nok saa lærd, i Fald du havde forladt og forglemt vor Herre og vendt ham ryggen med mo- dent Overlag og med velberaad Hu, saa var jeg, din gammel Bedstefader, jeg var den første, som vilde kalde dig „Stakkels, stakkels Frederik.“ Saa ønskede jeg, at alle maatte pege fingre ad dig og sige: „Stakkels Frederik“. God- nat for dette Liv, min søde Dreng!“

Professoren læste og læste, han stod op, han maatte sit Bærelse med heftige, hurtige Skridt. Det bæres ham for, som tilraabtes der ham alle Vegne fra: „Stakkels, stakkels Frederik!“

Der gif Uger, og der gif Maaneder. Den gamle, døde Bedstefars Brev ud- øvede sin Virkning og Indflydelse paa Professoren, i hvor stærkt han strittede imod og trykkede for. Efter lange Kampe, efter mange Anfægtelser og megen Tvivlsraadighed, omjæder fandt den unge Videnskabsmand atter sin Gud, ham, han havde sagt sig løs fra, og saa undsaan han sig heller ikke mere ved at vedgaa, at han virkelig havde været en „Stakkels“ Frederik i dette Ords fulde, dybe Forstand, saa længe han var uden vor Herre.

Stov paa Bibelen.

En Søndag for nogle Aar siden holdt en alvorlig og aandsfuld Prædi- kant i Irland en Prædiken over den be- kendte Tekst: „Søget i Skrifterne.“ I Lobet af sin Tale sagde han: „Der gives mangen Familiebibel, der er saa liget, at man tydelig kan skrive Ordet „fortabt“ med Fingeren paa Bindet.“

En ung Vige, der overværede Guds- tjenesten, gif hjem og fortalte sin Bro- der dette. Det gjorde et stærkt Indtryk paa ham, og han hentyede den sløvede Bibel frem, lagde den foran sig og sad længe grubende, medens han i Tanker strev Ordet „fortabt“ paa Bindet. Pludselig fik han Oje paa, hvad han selv havde skrevet; han kastede sig paa Knæ, og nu fik han Raade til at aabne sit Hjerte for Herren og bede ham om Tilgivelse og Kraft til et nyt Livet.

Bibelen, som han før havde foragtet, blev nu hans daglige Sjælesøde, og han blev sin Frelser tro til sin Død.

Deraf ser man, hvad et Sanheds- ord kan udrette. Den tro og ydmyge Arbejder i Herrens Vingaard faar maaske ikke at vide her, hvad hans gub- indviende Arbejde udretter; men han kan være forbisset om, at hvert Ord, der tages til Guds Være, ikke er talt for- gæves, men vil bære sin Frugt: for det evige Liv.

Wm. Winslow's Soothing Syrup er et gammelt, godt præparat, som i over 50 Aar har været brugt af Millioner Børn for deres Smaabørn i Tandpine og med forskellige Smerter. Det brodlige Børn, ligegyldige Gummier, forvildede Børn, kalmer Smerten, helbreder behageligt med Blødder, og er et trykkeligt middel til Børn. Børn er 25 Cents i Flaske. Sult af forstuvet Børn. Winslow's Soothing Syrup og tag ingen anden Slags, da Børn vil lide den at være den bedste i Tandpine.

ABC med Billeder.

En praktisk Bog for Smaabørn. — 64 Sider. — Godt indbundet. Pris 20 Cents. Danish Luth. Publ. House, Blair, Neb.